

சங்ககால மக்கள் உணவில் இறைச்சி

சோ. சத்யா அ. *

அ¹ தமிழ்த்துறை, தனலட்சுமி சீனிவாசன் பொறியியல் கல்லூரி, பெரம்பலூர்-621212, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Meat in the diet of the people of the Sangam Age

S. Sathiya a,*

^a Department of Tamil, Dhanalakshmi Seenivasan Engineering college, Perambalur-621212, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:

sathiyas@gmail.com

Received: 25-04-2024

Revised: 28-06-2024

Accepted: 06-07-2024

Published: 30-07-2024

ABSTRACT

Meat played a major role in the food consumed and tasted by the human race, which migrated from place to place and led a nomadic life. Human beings who lived on plants, nuts, tubers, seeds and flowers started hunting other creatures when these were not available in nature. When he began to feel the taste and strength of its meat, he succeeded in making it more palatable. Today, such dietetics have made tremendous progress all over the world. In particular, it is ubiquitous that three-quarters of the world's countries are subject to meat. The medicinal properties of these methods found in Tamil literature are the subject matter of study.

Keywords: Sangam Age, Meat, Food, Plants, Nuts, Tubers, Seeds, Flowers

முன்னுரை

சங்க காலத்தில் நிலத்தின் அடிப்படையிலும், ஒழுக்கத்தின் அடிப்படையிலும், தொழிலின் அடிப்படையிலும் மக்கள் தம் வாழ்க்கை அமைந்திருந்தது. முல்லை நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் ஆயர், ஆய்ச்சியர் எனவும், குறிஞ்சி நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் குறவர், குறத்தியர் எனவும், மருத் நிலத்தில் வாழ்ந்தோர் உழவர், உழத்தியர் எனவும், நெய்தல் நிலத்தில் வாழ்ந்தவர்கள் பரதவர், பரத்தியர் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இவரன்றி முல்லையும் குறிஞ்சியும் முறைமையின் திரிந்து ஏற்பட்ட பாலை நில மக்களுக்கு எயினர், எயிற்றியர் என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. இதனால் நிலத்திற்குத் தகுந்தாற்போல் மக்களின் உணவுப் பழக்கம் பல்வேறு திறப்பட்டதாய் விளங்கியது. அவ்வகையில் இறைச்சி சங்ககால மக்கள் தம் உணவில் பெற்ற இடத்தை விளக்குவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

உணவு விளக்கம்

உணவு என்பது மக்கள் உயிர் வாழ்வதற்கு இன்றியமையாத ஒன்றாகும். உணவைப்பற்றி, "வாய்வழியாக உட்கொள்ளப்பட்டு உயிர் வாழ்வதற்கும் உடல் நலத்திற்கும் தீங்கு விளைவிக்காத இன்றியமையாத பொருளாக அமைவதை உணவென்று தெளியலாம் என்பர் சே.நமச்சிவாயம் உணவானது, "உடலுக்கு வலிமை கொடுப்பது. வளர்ச்சியை அளிப்பது, அங்கங்கள் அழிவுறாமல் பாதுகாப்பது. உடலாகிய பொறியை இயக்க ஆற்றலைக் கொடுப்பது, நோயைத் தீர்க்க மருந்தாகப் பயன்படுவது" ஆகும். எனவே மனித வாழ்க்கைக்கு அடிப்படைத் தேவையாக விளங்குவது உணவாகும்.

உணவு - சொல்லாட்சி

உணவைக் கருப்பொருட்களில் ஒன்றாகத் தொல்காப்பியம் சுட்டுகின்றது

"தெய்வம் உணாவே மா மரம் புள் பறை

செய்தி யாழின் பகுதியொடு தொகை.

அவ்வகை பிறவும் கருவென மொழிப" (தொல்.964)

என்ற நூற்பாவில் 'உணாவே' என்பது உணவைக் குறிக்கும் சொல்லாகும்.

சங்க இலக்கியத்தில்,

"நீரின் றமையா யாக்கைக் கெல்லாம்

உண்டி கொடுத்தோ ருயிர்கொடுத் தோரே

உண்டி முதற்றே யுணவின் பிண்டம்

உணவெனப் படுவது நிலத்தொடு நீரே" (புறநா.18:18-21)

என்ற பாடலில் உணவு என்ற சொல்லாட்சி இடம் பெறுவதை அறிய இயலும், ஊன் கலந்த உணவு, 'அடிசில்,' 'ஊன்துவை,' 'ஊன்துவை அடிசில்,' 'கொழுந்துவை அடிசில்,' 'ஊன் புழுக்கு,' 'ஊன்.' 'வல்சி' என்ற பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டுள்ளது.

இறைச்சி உணவு

சங்கத் தமிழர் விலங்குகளின் இறைச்சியை மிகவும் விரும்பி உண்டுள்ளனர். இதனைப் பல பாடல் கள் எடுத்தியம்புகின்றன

ஆவின் இறைச்சி

நாடு பிடிக்கும் கொள்கை காரணமாக வெட்சி வீரர்கள் பகைநாட்டு ஆ நிரைகளைக் கவர்ந்து வருவர். கரந்தை வீரர்கள் படை கொண்டு வந்து போரிட்டு ஆநிரைகளை மீட்டுச் செல்வர். அவ்வாறின்றி வெட்சி வீரர்கள் கரந்தை வீரர்களை வென்று இந்நிரைகளைக் கொண்டு செல்வதும் உண்டு. ஆநிரைகளைக் கொண்டு செல்லும் வழியில் உணவிற்காகச் சமைத்து உண்பர். ஆவின் இறைச்சியை மழவர்களும் படைவீரர்களும் உண்டு மகிழ்ந்ததுண்டு. போர் நிகழும் பாலையில ஊர்களில் உள்ளவர்கள் அலறும்படி அவர்களுடைய கொழுத்த ஆக்களை படையையுடைய மழவர்கள் கவர்ந்து சென்று கொன்று தின்றதை ,

"தாழிமுதல் கலித்த கோழிலைப் பருத்திப்

பொதி வயிற்று இளங்காய் பேடை ஊட்டிப்

போகில்பிளந் திட்ட பொங்கல் வெண்காழ்

நல்கூர் பெண்டிர் அல்கள் கூட்டும்

கலங்குமுனைச் சீறார் கைதலை வைப்பக்

கொழுப்பா தின்ற கூரம்படை மழவர்" (அகநா.129:7-12)

என்னும் பாடலடிகள் புலப்படுத்தும்.

போர் வீரர்களாகிய மழவர்கள் பாலையிலக் காட்டு நிழலில் தங்கி இளைய பசுவினைக் கொன்று அதன் ஊனைத் தின்றதை நக்கீரரும் எடுத்துரைப்பர்." பாலுடைய பசுவினத்தைக் கவர்ந்த வெட்சி வீரர்கள் அதனை மீட்க வந்த கரந்தை வீரர்களை வாட்போர் செய்து அழித்தனர். பின்னர் தெய்வம்

தங்கிய வேப்பமரத்தடியில் கொழுப்பினையுடைய பசுவினை அறுத்து, அத்தெய்வத்திற்கு உதிரத்தைத் தூவிப் பலியிட்டனர். அப்புலாலைப் புழுக்கிப் பாறையில் வைத்துண்டதை அகநானூறு விளக்கும்.

கலைமாணை அதன் வறட்சியுற்ற அழகிய கொம்பு சிதர்ந்தொழியப் பற்றிய புலி அடித்துத் தின்றது. எஞ்சிய முடைநாற்றமுடைய தசைகிடக்கும் அவ்விடத்தில், இரவில் காட்டரண்களிலுள்ளார் அலற, அவர்களைக் கொன்று தாம் கொண்ட நிரைகளைப் பகுத்துக் கொண்டு வந்த வெட்சி வீரர்கள் பாலைநிலப் பெரிய கற்பாறையின் இடுக்கில் ஆவினைச் சமைத்துண்டனர்."இவற்றால் வெட்சி வீரர்கள் தாம் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளை உணவாக உட்கொண்டமை தெளிவாகும்.

படைவீரர்கள் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகள் இறைச்சிக்காகப் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. இச்செய்திகள் பாலைத்திணையில் இடம்பெற்றுள்ளன. பகைவேந்தனின் ஆநிரைக் கூட்டங்களைக் கவர்ந்து நெடுந்தொலைவு வரும் நிலையில் வீரர்கள் உணவுக்காக இவ்வாநிரைகளை அறுத்து உண்டுள்ளனர்.

எருதின் இறைச்சி

வெட்சி வீரர்கள் கவர்ந்து வரும் ஆநிரைகளில் எருதும் இடம் பெறும் அவற்றில் சிறந்த எருதுகளை மறவர்கள் உணவாக உட்கொண்டனர்.

குறிஞ்சி நிலத் தலைவன் யானை தாக்கினாலும் அஞ்சாதவன். தமது வலிமையாற் கொள்ளை கொண்டுண்ணும் குடியிற் பிறந்த புலியின் போத்தைப் போன்றவன். இத்தகைய / வீரம்நிறைந்த இவன், தன் வார்த்தை கேளாத பகைவரின் காவலையுடைய நிலத்திற்கு விடியற்காலையில் சென்றான். அவர்களின் பசுக்களைக் கவர்ந்து கொண்டு வந்து கள்ளுக்கு விலையாகக் கொடுத்தான். அதன் பின் தமது இல்லில் வலிமையுடைய ஏற்றைச் சமைத்து உண்டான்."

பாலைநில மறவர்கள் எருதினைக் கொண்டு கொழுப்புப் பொதிந்த சிறந்த தசையினை நெருப்பில் வைத்துச் சுட்டுத் தின்றனர். அவ்வூனைத் தின்றதால் நீர் வேட்கை எழுந்தது. அதற்கு முதிர்ந்த தோப்பிக் கள்ளைக் குடித்தனர். புலால் நீங்காத கையினராய்க் கழுவாத வாயினராய்ச் சிறிய ஊர்ப் பக்கத்தில் கூத்தாடினர். இதனை

"இன்சிலை எழிலேறு கெண்டிப் புரைய

நிணம்பொதி விழுத்தடி நெருப்பின் வைத்தெடுத்து

அணங்கரு மரபிற் பேளப் போல

விளருன் தின்ற வேட்கை நீங்கத்

துகளற விளைந்த தோப்பி பருகிக்

குலாஅ வல்வில் கொடுநோக்கு ஆடவர்

புலாஅற் கையர் பூசா வாயர்

ஓராஅ உருட்டுங் குடுமிக் குராலொடு

மராஅஞ் சீறார் மருங்கில் தூங்கும்"

(அகநா.265:12-20)

என்ற பாடல் விளக்கும். இவற்றால் வெட்சி வீரர்கள் கவர்ந்து வந்த ஆநிரைகளில் எருது இடம்பெற்றமையும் அதனை, வீரர்கள் உணவாக உட்கொண்டமையும் புலனாகும். பாலைநிலத்தோரே எருதுகளை மிகுதியாக உண்டுள்ளனர்.

கன்றின் இறைச்சி

பாணர்கள் ஆவின் கன்றை உணவாக உட்கொள்ளும் வழக்கம் உடையவர்கள். இவர்தம் இவ்வழக்கத்தை,

"கன்றுபெறு வல்சிப் பாணன்" (நற்.310:9)

என்ற அடி விளக்கும்.

ஆமான் இறைச்சி

ஆமான் என்பது காட்டுப்பசுவாகும். இதன் சூட்டிறைச்சி மிகவும் சுவையுடையதாக விளங்கும். சிறுபாணர் தம் மகளிர் திரளுடன், வெப்பம் விளங்குகின்ற குடிலில் எயினர் குல மகளிரால் சமைக்கப்பட்ட ஆமானின் சூட்டிறைச்சியைச் சோற்றுடன் பெற்று உண்டதை சிறுபாணாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கின்றது."

களிற்றின் இறைச்சி

சங்க கால மக்களுக்குப் பல்வேறு வழிகளில் உதவிய யானை அம்மக்களின் உணவாகவும் பயன்பட்டுள்ளது.

மருத நிலத்தூரில் பாண்டியனின் படைகள் பயிற்சியில் ஈடுபட்டன. அதில் களிறு ஒன்று இறந்துபட்டது. இறந்த களிற்றின் இறைச்சியைப் பாணன் உணவாகப் பெற்றதை.

"ஒளிறுவாட் டானைக் கொற்றச் செழியன்

வெளிறில் கற்பின் மண்டமர் அடுதொறும்

களிறுபெறு வல்சிப் பாணன்" (அ.106:10-12)

என்பர்.

பாலை நிலத்தில் புலி கொன்று தின்ற பெரிய யானையின் இறைச்சி எஞ்சிக் கிடந்தது. அவ்வூனை உணவாகும் என்று கருதி ஆறலைக்களவர் கோலிற் கோர்த்துக் கொண்டு சென்றதையும், அவ்வழியில் உப்பு வண்டி செலுத்தி வந்த உப்பு வணிகர் மீதுமுள்ள அக்களிற்றின் இறைச்சியைச் சிறு தீயில் வதக்கி உண்டமையையும் உண்மையான தொண்டி ஆழர்ச்சாத்தனார் விளக்குவர்." இவற்றால் பாணன், ஆறலைக்களவர், உப்பு வாணிகர் போன்றோர் களிற்றின் இறைச்சியை உண்டமை புலப்படும்.

முயல் இறைச்சி

சங்ககால மக்கள் வேட்டையாடி உணவில் பயன்படுத்திய விலங்கு முயல் ஆகும். இம்முயலை வேட்டுவர் நாய் கொண்டு வேட்டையாடினர். வேட்டுவன் உணவுக்காக முயலுடன் பல விலங்குகளையும் வேட்டையாடி அவற்றைத் தன் தோளில் சுமந்தபடி வீட்டில் கொணர்ந்து சேர்த்ததை நற்றிணை உரைக்கின்றது."

பண்பாடுவதில் வல்ல பாணன் ஒருவன் ஞாயிறுபட்ட பொழுதில் மறக்குடிப் பெண்ணின் வீட்டிற்குச் சென்றான். அப்பெண்ணும், பாணனே, நீ வீட்டில் சென்று அமர்க, உனக்குச் சுட்ட முயல் இறைச்சியை உண்ணத் தருகின்றேன் என்று உபசரித்தனள்."

காலையிலும், மாலையிலும் வரகரிசிச் சோற்றுடன் குறியமுயலின் சூட்டிறைச்சியைப் பாணர் உண்டு மகிழ்ந்ததை,

"காலை யந்தியு மாலை யந்தியும்

புறவுக் கருவன்ன புன்புல வரகின்

பாற்பெய் புன்கந் தேனொடு மயக்கிக்

குறுமுயற் கொழுஞ்சூடு கிழித்த வொக்கலொ

டிரத்தி நீடிய வகன்றலை மன்றத்து"

என்ற பாடல் விளக்கும்” (புறநா .34:8-12)

மருதநில மக்கள் முல்லைநிலத்தில், ஆக்களை மேயவிட்டு அங்குள்ள குறுமுயலின் தூட்டிறைச்சியைப் பழைய சோற்றுடன் சேர்த்து உண்டுள்ளனர்."குறுமுயலின் தசையுடன் நறுநெய்யிட்ட சோற்றையும் பிற தூட்டிறைச்சிகளையும் தானுண்டதை மாங்குடி கிழார் நினைவு கூறுவர். இதனால் பழந்தமிழர் உணவில் முயல் இறைச்சி பெரும்பங்கு வகித்ததை அறிய இயலும்.

முளவுமா இறைச்சி

உடல் முழுவதும் உள்ள மயிர்க்கற்றை முட்களைப் போன்று கூர்மையாகக் காணப்படுவதால் இது 'முளவுமா' என்று அழைக்கப்பட்டது. இம்முட்களைக் கொண்டு முளவுமா வருபவர்களிடமிருந்து தன்னை வேட்டையாட காத்துக் கொள்ளும் இயல்புடையது. இம்மயிர்க்கற்றைகளான முட்களைக் கொண்டு வேட்டையாடுவதைத் தாக்குவதால் இதற்கு 'எய்மா' என்ற பெயரும் வழங்கப்பட்டுள்ளது. இக்காலத்தார் இதனை 'முள்ளம்பன்றி' என்று வழங்குவர்.

பாலை நிலத்தில் வாழும் எயினர்கள் முள்ளம் பன்றியின் இறைச்சியை உணவாக உட்கொள்ளும் இயல்புடையவர்கள் என்பதை.

"முளமா வல்சி யெயினர் தங்கை" (ஐங்.364:1)

என்ற அடி விளக்கும்.

மல்லிகிழான் காரியாதியின் குடநாட்டில், மறவர் அம்பெய்து கொண்டு வந்த எய்ப்பன்றியினது தசையை, வெண்சோற்றுடன் கலந்து வருவார்க்கெல்லாம் வேண்டுமளவு கொடுத்தனர். எஞ்சியதைப் பெரிய பனையோலையால் செய்யப்பட்ட கூடையில் வைத்து எடுத்துச் சென்று உண்டதை.

"பெரும்பெய ராதி பிணங்கரிற் குடநாட்

டெயினர் தந்த வெய்ம்மா னெறிதசைப்

பைஞ்ஞிணம் பெருத்த பசுவெள் ளமலை

வருநர்க்கு வரையாது தருவனர் சொரிய

இரும்பனங் குடையின் மிசையும்

பெரும்புலர் வைகறைச் சீர்சா லாதே" (புறநா .177:12-17)

என்னும் அடிகள் விளக்கும்.

கேழல் இறைச்சி

கேழல் என்பது பன்றியைக் குறிக்கும் சொல்லாகும். காட்டில் வாழும் இதன் இறைச்சி சுவை மிகுந்தது.

நன்னனைக் காண்பதற்காகச் சில கூத்தர்கள் சென்று கொண்டிருந்தனர் . வழிச்செல்கையில் கானவர் பன்றியின் தசைகளைப் பழுது நீக்கிக்கொண்டிருந்தனர். நல்ல தசைகளைப் பிற விலங்குகளின் தசைகளோடு பனைஓலைப் பெட்டியில் நிறைத்தனர். அதனைத் தம்முள் பொருத யானைகளின் கொம்புகளைக் காவு மரமாகக் கொண்டு தூக்கி வந்தனர். அப்பன்றியின் இறைச்சியைக் கூத்தர்கள் பெற்று உண்டு மகிழ்ந்தனர். கூத்தர்கள் செல்லும் வழியில் கானவன் ஒருவன், தினைப்புனத்தைக் காவல் காத்து வந்தனன் அவ்வேளையில் தினையை மேய வந்த பன்றியைக் கண்டு அதன்மீது அம்பு எய்தனன். பன்றியும் விழுந்துபட்டது. இதனைக் கண்ட கூத்தர்கள், வீழ்ந்த பன்றியின் இறைச்சியை உலர்ந்த மூங்கில் காட்டில் தானாகப் பற்றி எரிந்த தீயில் வாட்டி உண்டனர். உண்டது போக மீதம் உள்ள சுவையாகக் கட்டி வழிப்போக்கிற்கும் கொண்டு சென்றனர். இறைச்சியைச் நாடாடும் மன்னர்கள்

பன்றி இறைச்சியைப் புலவர்களுக்கு விருந்தாக அளித்துள்ளனர். ஓய்மான் வில்லியாதன் பன்றி இறைச்சியை நெய்யில் பொரித்துக் கிணைப்பொருநனுக்குக் கொடுத்ததை.

"வில்லி யாதன் கிணையேம் பெரும்

குறுந்தா ளேற்றைக் கொழுங்க ணல்விளர்

நறுநெய் யுருக்கி நாட்சோ ரீயா

வல்ல னெந்தை பசிதீர்த் தல்லெனக்

கொன்வரல் வாழக்கைநின் கிணைவன் கூற" (புறநா.379:7-11)

என்னும் பாடல் புலப்படுத்தும்.

சங்ககால மக்கள் காட்டுப் பன்றிகளை மட்டுமின்றி வீட்டுப் பன்றிகளையும் உண்டுள்ளனர். வீட்டில் குழிகளை வெட்டிப் பன்றிகளை வளர்த்து வந்தனர். ஆண் பன்றியையும். பெண் பன்றியையும் தனித்தனியாக வளர்த்தனர். ஒருசில ஆண் பன்றிகளைப் பெண் பன்றிகளுடன் இணை சேரவிடாமல் தடுத்து, குறிப்பிட்ட பருவத்தில் அதனை உணவாக உட்கொண்டனர். இத்தகைய ஆண் பன்றியின் இறைச்சியைப் பெரும்பாணர் பெற்றுண்டதை.

"கள்ளடு மகளிர் வள்ள நுடக்கிய

வார்ந்துகு சின்னீர் வழிந்த குழம்பி

னீஞ்சே றாடிய விரும்பல் குட்டிப்

பன்மயிர்ப் பிணவொடு பாயம் போகாது

நென்மா வல்சி தீற்றிப் பனனாட்

குழிநிறுத் தோம்பிய குறுந்தா ளேற்றைக்

கொழுநிணத் தடியொடு கூர்நறாப் பெறுகுவீர்" (பெரும்பாண்.339-345)

என்று உரைப்பர் கடியலூர் உருத்திரங்கண்ணனார். இவற்றால், பண்டைத் தமிழர் காட்டுப்பன்றி, வீட்டுப்பன்றி ஆகிய இரண்டையும் உணவாகக் கொண்டமை புலப்படும்.

மான் இறைச்சி

சங்க இலக்கியத்தில் இரலை, நவ்வி, மரையான், உழை,கடமா என்ற ஐந்து வகை மான்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றைச் சங்ககால மக்கள் அம்பால் எய்தும், நாயை ஏவியும் வேட்டையாடியுள்ளனர். மானின் இறைச்சி சிறந்த உணவாகப் பயன்பட்டதை சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

முல்லைநிலத் தோட்டத்தில் தினைக்கள் உண்ட மறவர்கள் புல்வாய் மானை அம்பெய்து வேட்டையாடி அம்மானின் இறைச்சியைச் சமைத்து உண்டுள்ளனர். வெப்பமுடைய மலைப்பக்கத்தில் பசியையுடைய செந்நாய்,மரையானைக் கொன்று தின்றது. செந்நாய் தின்றொழித்த மிச்சில் இறைச்சி வேற்று நாட்டிலிருந்து பாலைநிலத்தின் வழிச் செல்லும் மாந்தர் உண்ணுவதற்குரிய உணவாக விளங்கியது."செந்நாய் போன்ற விலங்குகள் 6001 மிச்சிலாகிய மானின் இறைச்சியை வழிப் போக்கர்கள் உண்டு சென்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

புலி, மானேற்றைக் கொன்று தின்றது. எஞ்சிய இறைச்சி காய்ந்து கிடந்தது. பாலைநில வழிச் செல்லும் புதியர் காய்ந்த அத்தசையைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர். அதனை எடுத்துச் சென்று சமைத்துண்டதை,

"இரும்புலி துறந்த ஏற்றுமான் உணங்கல்

நெறிசெல் வம்பலர் உவந்தனர் ஆங்கண்

ஓலிகழை நெல்லின் அரிசியோ டோராங்

கானிலைப் பள்ளி அளைபெய் தட்ட

வானிணம் உருக்கிய வாஅல் வெண்சோறு

புகரரைத் தேக்கின் அகலிலை மாந்தும்" (அகநா.107:5-10)

என்னும் அடிகள் விளக்கும். காய்ந்த மான் தசையினையும் மக்கள் உணவில் சேர்த்துண்டுள்ளனர். பனைஓலை, வாழை இலை, தேக்கு இலை போன்றவற்றை உணவு உண்ணப் பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

அரசர்களைக் கண்டு பரிசு பெறப் புலவர்கள் செல்வர். வழிச் செல்லும்பொழுது மானிறைச்சியைப் பெற்று உண்டுள்ளனர். ஒருமுறை கண்டிரக் கோப்பெருநள்ளியைக் காண வன்பரணர் சென்றனர். வழியில் வன்பரணரின் வழிநடை வருத்தத்தைக் கண்ட ஒரு வேட்டுவத் தலைவன் அவரின் பசி மயக்கத்தைப் போக்கத் தன்னுடன் வேட்டையாட வந்த இளையோர் மீளும் முன்னே தன் கையில் வைத்திருந்த மானின் இறைச்சியைச் சுட்டு அவருக்கு உண்ணக் கொடுத்தனன். பரணரும் உண்டு மகிழ்ந்து சென்றனர் சோழன் நலங்கிள்ளி தன்னைப் புகழ்ந்து பாடிய பாணரின் சுற்றத்தாருக்கு மானினது தசையையும் இடைமகள் தந்த தயிரையும் கலந்து பெருஞ்சோறு வழங்கினன்.

சேரமான் வஞ்சன் தான் உண்ணும் மானின் மண்டை இறைச்சிப் பொரிக்கறியை நெல்லரிசிச் சோற்றுடன் புலவருக்கும். அவர் தம் சுற்றத்தாருக்கும் வழங்கியதை.

"யானுண வருள லன்றியுந் தானுண்

மண்டைய கண்ட மான்வறைக் கருணை

கொக்குகிர் நிமிர லொக்க லார" (புறநா .398:23-25)

என்ற பாடலில் திருத்தாமனார் விளக்குவர். மன்னர்கள் தாம் உண்ணும் இறைச்சி உணவைப் புலவர்கட்குப் பகிர்ந்தளித் திருப்பதைக் காண முடிகின்றது. வல்வில்ஓரி புலவர்கள் விரும்பியது கூறவும். அதற்குக் காலம் தாழ்த்தியிராமல் மானின் தசையைத் தந்து உண்ணச் செய்தனன்.

மன்னர்கள் புலவர்கட்கு மான் இறைச்சி அளித்துப் பசியைப் போக்கியுள்ளனர். சங்கத் தமிழர் மானின் இறைச்சியை உணவில் பெருமளவு உண்டிருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆட்டிறைச்சி

சங்க கால மக்கள் வெள்ளாடு, செம்மறியாடு ஆகியவற்றின் இறைச்சியை உணவாகக் கொண்டுள்ளனர்.

பாரியின் பறம்பு மலையில் அவனது ஆட்சிக் காலத்தில் கபிலரும். படைவீரர்களும் மது இருந்த சாடியைத் திறந்து குடித்தனர். ஆட்டுக்கிடாயை அறுத்துச் சமைக்கப்பட்ட கொழுவிய துவையலையும். ஊனையுடைய சோற்றையும் விரும்பி தருமபுத்திரன் அரணமனையில் ஆட்டுக்கிடாயை அறுத்துச் சூட்டுக் கோலில் கோர்த்துச் கட்ட சூட்டிறைச்சியைச் சமைத்தனர் பின் தெய்வங்களுக்கிடும் படையல் போல இரவலர்களுக்குச் சூட்டிறைச்சியைச் சோற்றுடன் வேண்டுமளவிற்கு இலையில் குறையாமல் கொடுத்தனர். இவ்வூன் உணவைத் தருமபுத்திரனும் உண்டு. இரவலர்களையும் உண்பித்திருந்ததைக் கோதமனார் விளக்கியுரைப்பர்."

தந்துமாறன் என்னும் மன்னன் பாணருக்கும். அவனது சுற்றத்தாருக்கும். இரவலர்கட்கும் ஆட்டிறைச்சியையும், கள்ளையும் கொடுத்து மகிழ்ந்ததை,

"மைவிடை யிரும்போத்துச் செந்தீச் சேர்த்திக்

காயங் கனிந்த கண்ணகன் கொழுங்குறை

நறவுண் செவ்வாய் நாத்திறம் பெயர்ப்ப

உண்டுந் தின்று மிரப்போர்க் கீய்ந்தும்

மகிழ்கம் வம்மோ மறப்போ ரோயே" (புறநா. 364:4-8)

என்னும் அடிகளில் கூகைக் கோழியார் சுட்டிக் காட்டுவர்.

பசியால் வருந்திய குமட்டுர் கண்ணனாரின் பசித் துன்பம் நீங்கும்படி, அரிவாளாற் பிளந்து அறுக்கப்பட்ட ஆட்டுத் தசையால் சமைக்கப்பட்ட வெள்ளிய ஊன் சோற்றை இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன் அவருக்கு வழங்கினன்.' ஊனையும் சோற்றுடன் கலந்து சமைத்தலால் 'ஊன் பெய்த வெண்சோறு' என்றனர். இன்று நாம் 'பிரியாணி' என்று குறிப்பிடுவதும் இவ்வணவையே ஆகும்.

கொதிக்கின்ற எண்ணெயில் இறைச்சித் துண்டுகளைப் பொரித்துண்பது வழக்கம். அவ்வகையில், காரியாதியின் மனையில் நெய் காய்கின்ற உலையில் ஆட்டிறைச்சித் துண்டுகளை இட்டுப் பொரித்துண்டதை.

"வையங் காவலர் வளங்கெழு திருநகர்

மையல் யானை யயாவுயிர்த் தன்ன

நெய்யுலை சொரிந்த மையு னோசை

புதுக்கண் மாக்கள் செதுக்க ணாரப்

பயந்தனை மன்னான்" (புறநா.261:6-10)

என்று ஆவூர் மூலங்கிழார் குறிப்பிடுவர்.

அதியமான்பொகுட்டெழினி படை எடுத்துச் சென்று வென்ற ஊரில் விழா நடைபெறுவதில்லை. எனினும் செம்மறியாட்டுத் தசையுடன் உண்டாக்கப்படும் உணவு யாவருக்கும் தப்பாமற் கிடைத்தது." திருமகள் வாழுகின்ற புதுவருவாயையுடைய மதுரை நகரில் மக்கள் ஆட்டிறைக் கொன்று சமைத்துச் சோற்றுடன் சேர்த்து உண்டனர். மரங்களின் அடியில் செம்மறிக்கிடாயை அறுத்து அத்தசைகளை நெய்யிட்டுப் பொரிக்கறிகளாகப் பொரித்து உண்டமையை மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது." இவற்றால் மன்னர்களும் மக்களும் ஆட்டிறைச்சியை விரும்பி உண்டுள்ளமை புலப்படுகிறது.

முடிவுரை

பொதுவாகச் சங்கத் தமிழர் தாம் வாழும் இடத்தில் கிடைத்த இறைச்சியை உண்டுவந்துள்ளனர். நாடாளும் மன்னன் முதல் சாதாரணக் குடிமக்கள் வரை அனைவரும் இறைச்சி உணவை விரும்பி உண்டுள்ளனர். சங்ககால மக்கள் வாழ்வில் இறைச்சி உணவு பெரிதும் இடம் பெற்றுள்ளது. விலங்குகள் இடம் பெயர்ந்து செல்லும் இயல்புடைய காரணத்தால் மக்கள் பல விலங்குகளின் இறைச்சியை உணவாக உட்கொண்டுள்ளனர் என்பது இக்கட்டுரையின் மூலம் தெளிவாக எடுத்தியம்பப்படுகிறது.

References

நமச்சிவாயம். சே. தமிழர் உணவு , கழகப் பதிப்பு, சென்னை .

சுந்தரமூர்த்தி.கு.(ப.ஆ.) தொல்காப்பியம் , இளம்பூரணர் உரை,கழக வெளியீடு, சென்னை.

துரைசாமிப்பிள்ளை, ஒளவை.சு.(உரை.ஆ.) புறநானூறு 1-200 பாடல்கள். மறுபதிப்பு, கழக வெளியீடு, சென்னை.

புறநானூறு 201-400 பாடல்கள், மறுபதிப்பு, கழக வெளியீடு, சென்னை.

வேங்கடசாமி நாட்டார்(உரை.ஆ) அகநானூறு கழக வெளியீடு, சென்னை.

நாராயணசாமிஐயா (உரை.ஆ.) நற்றிணை மூலமும் விளக்கவுரையும் 201 முதல் 400. வரை, அருணா பப்ளிகேஷன்ஸ் ,சென்னை.

பத்துப்பாட்டு மூலமும் நச்சினார்க்கினியர் உரையும், ஏழாம்பதிப்பு, உ.வே.சா.நூல்நிலையம், சென்னை.
சோமசுந்தரனார்.பொ.வே. (உரை.ஆ.) ஐங்குறுநூறு, மறுபதிப்பு, கழக வெளியீடு, சென்னை.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2024. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License